

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 8

December 1973

Årg.4

INNEHÅLL:

Tända juleljus

Ur våra Mästares liv och lära
berättat av Gulli Bergvall

Vår värld mottager Kristusanden
Att älska det rätta

Våra Mästare

Världen i krig

Tidskrift i stencilform från

GRALSVÄKTARNAS SAMFUND

Möregatan 8, Stockholm

tel. 08/ 25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:

tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat

ej angives, skrivna av

Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår-och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställning kan ske
hos Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150
Bromma, där även enstaka ex. av tidningen kan erhållas.

TÄNDA JULELJUS

När mörkret är som djupast, tänder vi våra ljus i stakarna och
de dystra timmarna lysas upp.

Så får vi på nytt se fram mot en julhelg, som vi väl må fira en-
ligt forna dagars tradition och urgammal sed. Inte med dukade
bord, dignande under rätternas mångfald - sådant har vi kommit
ifrån - men med den stämningsfyllda andan från det som förr ut-
märkte folksjälen. Så mycket av det forna rivs sönder i våra da-
gar, omstörtande nymodigheter driver bort gammal god sedvänja.

Visst är det gott med förnyelse, men det som ersätter det föråld-
rade må ha något av nyskapandets värde i sig, något som kan bli
till grund för det nya att bygga på. Men det nya är gammalt näs-
ta dag och så måste det ersättas för att inte tristessen ska
tränga in.

Är den uppväxande ungdomen nöjd med det den framställer? Är de
lyckliga? Nej! Lyckan får inte rum i deras sinne, och det beror
på att ostadigheten i tänkandet förvillar dem. De vill komma fram
med något av värde, men snart skingras intresset för det de åstad-
kommit och en ny linje dras upp för att något utöver det nyss
tänkta ska få tillfälle att slå igenom.

När de unga lärt sig stanna upp och rätt värdera det, med vilket
de vill övervinna världen och de lärt att särskilja det falska
från det äkta, då kanske den sansade människan kan få ut något
att ta vara på. Men medan vi väntar på en sådan stabilisering
hos det uppväxande släktet, låt oss tända våra juleljus, ordna
det gamla landskapet med Josef och Maria med barnet i krubban,
herdarna och fåren och allt som hör till detta gamla minne. Och
så får vi uppleva det forna och lyssna till Sanningens budskap,
som går genom världen, att en Frälsare är oss född. Det budet har
ett värde av oförgänglig art, av sådant som inte kan förgås.

Än är inte hoppet ute att den renade människan får träda fram och
låta det budskapet ljuda genom julnatten till gagn för oss alla.

FREDENS BUDSKAP, JULFRID! Det må vi stilla bedja om.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

När Emil hade slutat sitt anförande med att tala om den Gudomliga Tanken, vars sanna och höga vibrationer vi kan ta emot med vissa därför avsedda hjärnceller, uppstod en stunds djup tystnad bland de församlade. Så visade sig en bild på väggen i rummet. Bilden blev rörlig, blev till en sekvens av bilder, som sedan snabbt förändrades. Scenerna avlöste varandra och framställde många för amerikanerna välbekanta platser i världen. Spalding påpekar att detta hände långt innan man någonsin hört talas om biografer och inspelad film. Under nästan en timmes tid fortsatte bilderna att flöda fram på väggen.

Medan bilderna avlöste varandra, förklarade Emil dem för amerikanerna:

"Dessa bilder speglar de förhållanden som råder i världen i dag. Ni lägger märke till det intryck av allmän fred och välstånd som råder i större delen av världen. Där finns tämligen stor förnöjsamhet. Folk verkar lugna och allmänt lyckliga. Men under ytan finns en sjudande kittel av stridigheter orsakade av människans eget okunniga tänkande. Där finns hat, intriger och splittring mellan nationerna. Människorna börjar frammana stora militära organisationer, vars like vi ännu aldrig känt på jorden. Medan vi gör allt som står i vår makt för att föra ut det goda, så kommer våra förenade ansträngningar dock inte att räcka till för att styra alla dem, som är beslutna att härska av egen kraft. Om de kan fullända och utföra sina diaboliska planer - och det väntar vi oss att de ska göra, för folk och nationer sover som bäst när de skulle behöva vara vakna och tänka - så kommer ni om bara några år att få se scener av det här slaget utspela sig."

Tio eller tolv krigsscener visade sig nu. Det var scener som åskådarna inte kunde föreställa sig verkligen kunde äga rum och som de därför inte ägnade så stor eftertanke.

"Vi hoppas trots allt", fortsatte Emil, "att det här ska kunna användas. Tiden får utvisa, och det som vi hoppas ska komma att råda är de här förhållandena."

Scener av en skönhet och frid som övergick all beskrivning visade sig nu på väggen och Emil förklarade:

"Det här är scener som ni alla vill se utspela sig. Vi önskar därför att ni så vitt det är möjligt ska utplåna den andra bildserien ur era tankar, eftersom det kommer att hjälpa oss mer än ni anar."

Efter en kort paus frågade någon i sällskapet, vad orden Herren Gud egentligen betydde och Emil svarade:

"Herren Gud" användes för att beteckna det fullkomliga väsen, som den Gudomliga Principen eller Gud skapade för att föra ut sina egenskaper här på jorden. Detta väsen skapades till den Gudomliga Principens bild och avbild och hade tillgång till och kunde

använda allt som den Gudomliga Principen hade. Detta väsen gavs makt och herravälde över alla förhållanden på jorden och hade den Gudomliga Principens alla möjligheter och makt att frambringa möjligheterna, så länge som han samarbetade med den Gudomliga Principen och utvecklade den honom givna förmågan på det ideala sätt, som den Gudomliga Principen hade planerat eller höll i sin tanke.

Detta väsen kallades senare Herren Gud, vilket betydde uttryck i skapande verksamhet eller Guds lag. Detta är det fullkomliga väsen som den Gudomliga Principen håller i sin tanke - redo för människan att uttrycka. Detta är den gudomliga och enda människa som den Gudomliga Principen skapat. Människan har i sin andliga sida av sitt väsen tillgång till - och kan bli - denne Herren Gud eller enda människa. Denna gudomliga människa blev senare känd under namnet Kristus. Han hade herravälde över himmel och jord och alla ting däri. Sedan skapade Herren Gud - i det han använde sin skaparkraft - andra väsen som liknade honom själv. Dessa väsen kallades sedan Herren Guds söner och deras skapare kallades Fader, medan den Gudomliga Principen kallades Gud."

Här gjorde Emil ett kort uppehåll i sitt tal. Han sträckte ut handen, och i samma ögonblick låg i hans hand ett stort stycke plastisk substans som liknade lera. Han formade denna lera snabbt till en bild som blev till en vacker, ungefär 15 cm hög människoliknande gestalt. När den var färdig höll han den ett ögonblick i sina båda händer. Sedan andades han på den och den blev levande. När han ställde den på bordet, rörde den sig och betedde sig så likt en människa att åskådarna bara stod där och stirrade - med vidöppna ögon och vidöppen mun. Emil citerade:

"Och Herren Gud danade människan av stoft från jorden och inblåste livsande i hennes näsa, och så blev människan en levande varelse". Herren Guds söner skapade människan av stoft från jorden, och med sin skapande förmåga inblåste de liv i bilden och den blev till en levande själ. Geniet kan göra detta med sina skapade figurer. Om han lämnar statyn eller bilden sådan hans händer format den, förblir den bara en bild och han har inget ansvar, men om han går vidare och använder sin skaparförmåga till att ingjuta liv i verket upphör hans ansvar aldrig. Han måste vakta på var och en av sina skapelser, och de måste hållas i gudomlig ordning. Det var här som människan på ett sätt förlorade kontakten med Gud. Han gjorde bilder liknande dessa, och sedan drog han inte tillbaka det liv han hade begåvat dem med. Men de vandrade över jorden utan mål eller syfte. Om han hade tagit tillbaka det liv han utrustat dem med, skulle de ha förblivit statyer och hans ansvar hade upphört."

Här slutade figuren att röra sig och Emil fortsatte:

"Ni har sett leran i krukmakarens hand, men det är människan - inte Gud - som formar leran. Hade han skapat den ur Guds rena substans, så som hon skapades till att likna Honom, skulle det ha blivit en ren och sann son. Detta kommer att bli mycket klarare för er när ni har tolkat den första serien tavlor."

Nästa morgon återupptog amerikanerna sitt tidigare arbete med att tolka inskrifterna på tavlorna som förvarades i templet. Under sin värdinnas ledning tog de itu med att lära sig den gamla skriftens alfabet.

En dag när de kom till templet som vanligt fann de där sin vän Chander Sen - den ålderstigne man som en morgon hade legat död i ett tempelrum och som hade återuppväckts i amerikanernas närvaro (se april- och majhäftena -73).

"Ni kan förstå vår förvåning", skriver Spalding, "när mannen reste sig och kom fram till oss. Vi samlades omkring honom som en skara skolpojkar och försökte ställa frågor, alla på en gång. Men där stod han - med välkänd gestalt och röst - dock utan att ett enda spår av ålderdom kunde upptäckas. Till och med rösten var en medelålders mans röst. Uttrycket i hans ögon och ansikte var sådant, att det inte kan beskrivas med ord.

I första ögonblicket kunde vi bara lägga märke till skillnaden. När vi först såg honom, var han en skröplig gammal man som stödde sig på en stav, han hade långa snövita lockar och haltande gång. Nu var han mer än föryngrad. Denna själ var utan tvivel helt pånyttfödd, att döma av kontrasten mellan hans yttre den gången vi först mötte honom och hans utseende nu - denna morgon.

Han var sedan med oss i nära två år, tjänstgörande som vår vägvisare och tolk genom den stora Gobi-öknen."

(Forts. i nästa nr)

SPRÅK

av Gulli Bergvall

Allting är språk:

jorden, skyarna, vinden

och himlen och havet

och alla vatten överallt

som återspeglar himlen.

Ja, detta allt är språk,

som talar till oss,

och en del av Språket.

Men beror då inte allt på

hur vi lyssnar, tyder, tolkar?

Språket är -

oss tillkommer det att tolka. ---

Så låt oss med den stillhet,

med vilken insjön möter himlen

- lyssna, vilande fullständigt

i oss själva, i vårt väsens kärna

- lyssna:

Må tystnaden vara vår vattenspegel

där vi möter och tolkar Språket.

VÅR VÄRLD MOTTAGER KRISTUSANDEN

4) NATTVARDEN INSTIFTAS

Lärjungeskaran var samlad, 12-talet var åter fullt, ty när Judas vek undan och försvann ut i mörkret gick Johannes-Lazarus fram till Mästaren och slog sig ner vid hans sida. Alltsedan sin invigning i de kosmiska hemligheterna, från vilken färd hans älskade Mästare hade återfört honom till jordelivet från vad alla ansåg vara hans död, hade han inte vikit från dennes sida. Han blev kallad Johannes.

Det fanns redan förut i lärjungeskaran en man vid namn Johannes, Sebedeus' son, men den som sist anslutit sig som följeslagare var Marias och Marthas broder, mannen som Jesus ofta besökte och övernattade hos under sina färder. Han var den lärjunge som Jesus älskade, enligt orden i evangeliet. Bland de 12 ursprungliga hade han ingen favorit.

Tung var stämningen i den församlade gruppen kring Kristus. Man anade vad som kunde komma att hända, men ville inte tro att han, vars makt var större än någon annans inte skulle göra sig till herre över sina fiender.

Men Kristus kände innebörden i det verk han hade att fullfölja. Det omfattade vida ting. Själva jorden skulle mottaga det offer han bjöd, och eftersom mänskligheten är ett med Moder Jord skulle den bli delaktig i hans offergåva. Men det var tungt att bära denna brist på förståelse från deras sida, som mottagit hans förtroenden och delat hans möda under gångna dagar.

I Andernas högland följde God Meru vaksamt händelsernas utveckling. Den Gralens Kalk han förvaltat under årtusenden skulle gå nya öden tillmötes. Dess tid i avskildhet var avslutad. Så var ock den del av mänskligheten som Kalken representerade, den del som hållit sin andliga fana högt, inte svikit höga ideal, inte trampat de stigar där förvillelsen rådde, den var färdig mötaren ny tid med nya bestämmelser för människans villkor.

I sitt materiella tillstånd av fysisk materia från högre plans formgivning i förgången tid, skapad under involutionens skede, då vibrationerna var av snabbare slag, var Kalken ej längre uppfattbar för den mänskliga synförmågan. Samma var förhållandet med God Meru och flera av de hjälpande krafter, som stod till hans förfogande. Vad som skedde kunde därför ej fysiskt förnimmas av lärjungarna, samlade kring nattvardsbordet.

På tidlöshetens vingar sände God Meru en av de mest förtrogna bland sina andliga medarbetare, försedd med den dyrbara Gralens Kalk till Jerusalem. Han trädde in i skaran i det rum där lärjungarna var församlade kring sin Mästare. Osedd nalkades han dem. I det ögonblick Kristus höjde Nattvardskalken blev genom en sammansmältningsakt, företagen av den gudomliga budbäraren, Nattvardskalken - den icke äkta Gralen - förenad till ett med den till de församlade överbringade Kalken, den äkta, och i och med de uttalade orden: "tagen och dricken härav alla" skedde en förvandling, som spred sin verkan ut över en mänsklighet i mörker. En soluppgång förberedades, den var avsedd att bli till en ny dag i upplysningens tecken.

Kristus ensam såg vad som skedde.

Det gick en skälvning genom lärjungeskaran. Vad var det som hände? Var det jorden som vred sig i vända? Ellér var det människosinnet som genomgick en förvandling?

Det var bådadera.

Under den viljehandling som ägde rum vid överflyttningen av den genom tiderna bevarade äkta Kalken till den falska, kopian från svarta magiens första tid, blev den vita magien till ett med den svarta. Det betyder att människorna ålades att efter denna tid med sin kärleks kraft, mottagen genom Kristus Jesus, övervinna den svarta komponenten, ödelägga den och bringa den vita magien seger. Genom den handlingen förenades den rena människan med den jordbundna, i mörker fångna i och för ett upplyftande av denna.

Här ser vi innebörden i orden: "detta är det nya förbundet i mitt blod". Kristus lovade att icke vika från människornas sida, De skulle gå in i en ny tid och bli färdiga att ta ett nytt plan i besittning. Befriade från Lucifers makt skulle de nå astralplanet, vars vibrationer var alltför snabba för denna makt.

Detta har hittills inte lyckats. Den svarta magien segrade, inte minst genom kyrkans brist på förståelse för sanningen. Den falska komponenten i Kalken är en bild av detta. Den har skapat inkvisitionen och häxprocesserna, avlatsbrevet, dödsdomarna över oliktankande, fiendskapen inom kyrkans egna led och det bittra hatet sekterna emellan. Den rena gudomskraften i den äkta Gralen kan inte bringa förvillelse över jordens barn.

Gralen är mänskligheten; från Kristi tid äger den två existensformer skilda från varandra och dock sammanförda. Så som den utvecklade människan äger en mer eller mindre stark längtan efter att nå andliga världar, så har Gralen en fysisk form med högre kroppar från den tid, då den framställdes av skickliga händer. Den rena människan står närmre sitt monadiska ursprung, det högsta gudomskapet, liksom den äkta Kalken, utgången från tidigare skeden i ren atmosfär, når högsta ADI-planet med sina höga kroppar.

Alltsedan nattvarden instiftades har en ny symbol varit knuten till idén om Kalken, Gralen. Dels den falska Kalken, som representerar den vid det materiella bundna människan, dels den äkta, där vi finner den rena människan. De förenades till en Kalk: de båda människotyperna återfinns överallt utan åtskillnad.

Heliga Sankt Gral var den falska, men den var helig i samma mån som människan är helig. Den var ett med den äkta, men den som Riddarna av Runda Bordet såg var den falska, beroende på att de inte hade orkat se den äkta. Den äkta är kommande tiders människa, som i sitt väsen får bära den gamla människan. Det blir en minnesbild men samtidigt ett upplyftande av den lägre människan mot det högre planet.

5) FÅREN SKALL SKILJAS FRÅN GETTERNA

En av dem i Palestina som följde Kristus som färdledare på hans vandringar, ehuru han inte tillhörde lärjungarnas skara, var en ung man från Essénernas orden. Han skulle övervaka hans hälsa och tillse att han inte överansträngde sig. Ofta var det nära att så skedde. Då fördes han till Ordens förläggning i öknen. Denne man var vägvisare på det fysiska planet, han lade upp planer över vilka vägar Kristus skulle välja för att nå rätt publik, råda honom när han skulle tala till folket och när han skulle dra sig tillbaka. Han bar samma vita dräkt som Kristus.

När denne man fann att tiden var inne för Kristus att gå upp till Jerusalem, trots att fara hotade, var han med i skaran som såg honom rida in i staden på åsninnans fåle. Hans närmaste visste då att allt gick mot slutet. Av sina ledare hade mannen blivit tillfrågad om han ville bistå sin Mästare. Brinnande av entusiasm svarade han ja. Lärjungarna såg i honom en blivande medarbetare, men

hans uppgift var inte att verka som apostel utan att inom Orden sprida budskapet om kärleken med utgångspunkt från dess statuter. Väl kände han till den nya religion som nu skulle spridas över världen.

Det var stor skillnad på lärjungeskaran, rekryterad från världsliga yrken och materiell miljö, och ordensmedlemmarna, som fått lära en disciplin så sträng att dess motstycke inte var att finna i många liknande ordnar. Grundligt hade den unge mannen lärt att offra allt för andelivets krav och hade haft många samtal med Kristus, dels under hans vistelse i Orden, dels på hans färder för att ordna predikningarna, samla folk och utse rätt tidpunkt för framträdande.

Kristus förutsåg att denne man genom sin utsatta ställning riskerade att bli fälld för trots mot romerska lagen i det han ofta disputerade med de överallt förekommande romerska krigsknektarna.

När lärjungarna den ödesdigra aftonen i Getsemane flydde i panik vid krigsknektarnas ankomst, stannade den unge essénern kvar, bunden vid sina stränga ordensregler, som förbjöd flykt av detta slag. Dock var han inte stark nog att fullfölja sina löften, ty när krigsknektarna och översteprästernas utsände ville gripa honom, slet han sig loss, övergav alla hänsyn och avvek från platsen lämnande kvar sin vita ordensdräkt.

Vi läser om denna händelse i Markus Evangeliet kap.14, vers 51-52.

Vad skulle han nu göra? Återvända till Orden kunde han inte, han hade förbrutit sig mot en av dess regler. Planlöst irrade han kring rov för de vildaste samvetsförebåelser. Av en fattig lantman fick han ett ländkläde att skyla sig med och i uslaste tillstånd, driven av längtan att få veta hur allt utvecklade sig, kom han in i Jerusalem, där en av krigsknektarna, som av hans förvirrade utseende kunde förstå att han hörde till skaran kring Kristus, grep honom och slängde ner honom i en källarlokal för förbrytare. Så blev han anklagad för att ha uppviglat folket och dömd till korsfästelse tillsammans med sin älskade Mästare.

Här i Gralsväktarnas Samfund har länge undervisats om hur särskiljandet sker för dem som kommer upp till astralplanet och dem som får gå ner till lägsta planet för ännu ett omlopp på detta plan. Vi finner här innebörden i Kristi ord syftande på denna uppdelning av människosläktet: "jag skall skilja fåren från getterna...." Ett sådant särskiljande ägde rum vid korsfästelsen. Den på hans ena sida korsfäste är den till lägsta planet nedstigande människan, den på hans andra sida är den som nått frigörelse. - Det är den falska Kalken och den äkta. De två förenades i nattvardsfirandet, de blev till den dubbla Kalken. De förenades vid korsfästelsen. Särskiljandet återstod.

Den dubbla Kalken är lärjungarna, det är mänskligheten. Det är kristendomens färd genom världen, det är kyrkan, goda kristna och falska, det är människan i hennes uppstigande och fall på nytt.

Att ingenting skrivits om detta i evangelierna är mindre att undra över. Hur skulle lärjungarna kunna erkänna, såväl den tvärsäkre Petrus som de andra, att de avvikit och så undkommit domen, under det att en man som inte hörde till deras skara tog risken att utsätta sig för mer lidande än de orkade med! Därför blev det skrivet att de båda på var sin sida om Kristus var ogärningsmän, dock med ett undantag, I Johannes evangeliet - författaren var Johannes Lazarus - talas om två män, intet sägs om av vilken kvalitet de var.

(forts.nästa nr)

ATT ÄLSKA RET RÄTTA

Vår tids ungdomar uppfostras till att i första hand skaffa sig en ställning i samhället. Makt strävar människan efter, förmågan att härska över medmänniskan värderas högt. När hon lärt sig förstå det undermåliga i att bedöma värden efter sådana normer, först då är hon en sann representant för den tänkande människan. När hon inriktat sin strävan efter högre målsättning känner hon det som döljer sig bakom Kristi ord: Samlen eder icke skatter på jorden.

Det är meningen att vi ska träda över tröskeln till en högre form av tillvaro, därtill fordras att vi gör en helomvändning och betraktar tillvaron från en ny aspekt.

Sanningen är en, men den kan uppfattas på olika sätt. Vi har att lära oss bedöma den i enlighet med förnuftets och kärlekens lag. Det är inte säkert att det som kommer emot oss, när vi går in för ett omtänkande, genast innebär tillfredsställelse, det kan hända att vi ser det svårbemästrade i de nya uppgifterna. Vi må gå efter nya normer om vi ska nå det oförgångliga, det bestående av skönhetshalt. Är vår längtan efter skönhet rätt inriktad, söker den det som är oberoende av tiden, det som Ghoete kallar det sköna urbild. Den finner vi inte i vår materiella värld, den lever i idéernas värld, där allt skapat blir till, innan det tar gestalt i materiell form.

Det sköna är skönt när vi betraktar dess urbild. Var och en som fröjdar sig över rytmen i naturen ser icke så mycket det som breder ut sig inför hans ögon som den anda som genomströmmar detta sköna. Utan att han själv vet det är det den Högstes värld han njuter av, och den fröjd som genomströmmar honom är av annat slag än det vardagen bjuder. Det är i stunder av andakt man erfär denna lycka, vare sig man njuter den i templets helgd eller ute i naturen är den av samma slag. Den glädjen ska vi söka, där finner vi Sanningen.

Det rätta och det sköna är samma sak, den som finner skönheten i livet han är på rätt väg. Det osanna och oäkta kan aldrig vara rätt, lika lite som det kan ge tillfredsställelse åt vår längtan. Vi vill veta vari den inre harmonien består, och svaret är att i våra vibrationers höjande ligger den kvarvarande glädjen.

Den glädje dessa erfarenheter skänker ska bevaras och bli till det bestående i vårt väsen. Att höja vibrationerna innebär att uppnå ett tillstånd som erfarenhetsmässigt må behandlas och ingå i vår vardagstillvaro. Vi får inte mista den stämning vi känner i samvaro med värdefulla ting. Om de plikter vardagen är uppfylld med ges en glans av högre värde når vi målet. Även det alldagliga livet kan, om det leveras rätt, lyftas upp och bli till andlighet. Även den krassaste tillvaro på kontorsstolen eller i verkstaden kan bli upplyst av andens ljus, om vi däri ingjuter den glädje som hör det högre livet till.

Låt oss se på vardagen med öppna ögon. Belyst av rätt blick kan allt bli sköna ting. Vi söker det rätta och våra höjda vibrationer visar vägen. Det gäller blott att förstå dess innrebörd och detta sker genom att vi gång på gång upprepar: det är i glädje allt blivit till, i glädje allt skapat funnit väg till vår jord att av oss brukas i rätt anda och i rätt uppskattning av dess sanna värde.

Intet som utgått av Skaparens hand är undermåligt. Varje uppgift av fläckfri art har sitt ursprung från höga makter och även den anklaste av dem blir till ett äreuppdrag att behandlas under ansvar. Den som ser rätt blir befriad från det neddragande, det onda når honom ej.

Vi strävar efter att nå befrielse, och den som vill det rätta når en sådan frihet att han också kan frigöra andra. Den inre lyftning han känner därvid är beviset på att han höjt sig över medelmåttan.

Din tanke får vingar när du söker det rätta. Din flykt mot högre världar leder dig i möte med andeväsen som länge strävat efter att nå dig. Dessa väsen står redo att öppna en värld för dig hitills obekant, men innebärande en lycka högt över jordiska mått.

Alltför länge har vi varit skilda från andra världars innevånare, med vilka vi i länge sedan förgångna dagar hade nyttobringande umgänge. I övertygelsen att det inte hörde till vår uppgift att nå utanför jordens gränser och därtill påverkade av vår kyrka, har vi hållit våra portar stängda, de har betraktats som en mur, förbjuden att forcera. Detta är en felaktig tanke, andra världar hör oss till med samma rätt som friheten hör alla väsen till. När vi upphört att tro att andra världar är döda kroppar, som snurrar i entonig rytm genom universum utan att nås av den tänkande människan, då har vi nått en ny form av utveckling. Men våra tekniska uppfinningar må omfatta hur snillrika instrument som helst, de ger ingenting av storhet i det mänskliga tänkandet förrän vi lärt oss tänka rätt, och icke heller öppnas förr vägen till andra världars innevånare.

I kärlek till allt liv ska de världarna sökas, om vi vill bli mottagna. Så länge den tendensen uppehålls att vår jords mäktigaste stater i tävlan att hinna först söker sig ut i rymden, kommer dess bebodda världar att vara stängda. Det insegel som skyddar deras frihet och rättighet att leva enligt egna intentioner, kan inte brytas av oss, det är ditsatt av högre makter. Vår strävan må underbyggas av vilka medel som helst, vägen är stängd intill dess vi möter dessa varelser i kärlek. Denna kärlek må utgå från en inbördes broderkärlek till vår egen jords alla folk och så möta främmande folk i samma broderliga anda. Då är dörrarna öppnade.

Det som här säges är inte nya ting, det har sagts under många år av alla dem som besöker vår jord från andra planeter, och vilkas närvaro våra myndigheter förnekar med en halsstarrighet, som övergår allt förnuft. De har givit sig tillkänna vid otaliga tillfällen, de har låtit sig ses av höga myndigheter, men det insegel dessa satt på sin tunga är ett vittnesbörd om hur föga sanningskärleken är utvecklad hos dem. Av fruktan vägrar de bryta detta tystnadens sigill, och dock är det endast sin egen orättfärdighet de rädes för.

Med få undantag är de väsen som kommit till vår jord hitsända för att möta oss i kärlek. Det är den kärleken som krävs av oss för att vi ska nå dem. De står över oss, därför ska vi möta dem i förtroende. De vill lära oss nyttiga ting, därför ska vi inte förneka dem. Att efterforska sanningen om dem, det är att tänka rätt, inte att kritiklöst anta allt som skrivs och sägs om dem. Och när vi noga granskat det som läggs fram, må vi i ödmjukhet erkänna vår egen svaghet och brist på klarhet i tänkandet, räcka dem handen till broderlig hälsning, och ur deras större kunskap inhämta nyttig lärdom.

De besöker oss numera ytterst sällan, vår avoghet håller dem borta. Men de överger oss inte, de kommer en dag att bistå oss, när olyckan slår ner över världen.

Vi har läromästare, må vi anlita dem, så att vi lär oss tänka rätt. När vi hunnit därhän, blir vår jord en skönare planet att bebo, ty då har människan införlivat sin skönhet med naturens och fulländningen är nådd.

VÅRA MÄSTARE

När teosofien gjorde sitt inträde i världen under förra århundradets sista decennier var en av dess stora uppgifter att återuppliva minnet från gångna dagar av närvaron av en mästarskara på vår jord, som tillhör en högre utvecklingslinje än vår och äger ett vetande om ting, som är oss främmande. En gång har de vandrat omkring bland människorna lärande dem Kärlek-Vishet, gudar kallades de då. Det var vår nordiska, germanska och delvis också den grekiska gudaskaran, som under årtusendena före Kristi ankomst levde och verkade i Västerlandet.

Omstörtande händelser med Lucifer vid makten tvingade dessa andeväsen att återvända dit, varifrån de utgått, till Himalayas och Aternas högländer. Namnet asarna härleder sig från hemlandet i Asien. Det var ragnarök som svepte fram över vår del av världen, när de lämnade oss.

Sedan den tiden har de hållit sig i avskildhet för att från andevärlden leda och bistå mänskligheten. Den kristna kyrkan kallar dem ärkeänglar och änglar, men folkens begrepp om vad som döljer sig bakom dessa namn har varit och är alltför yttert diffust. Kyrkan har varit angelägen att hålla dem utanför sin lära.

Under de sista hundra åren har de emellertid på nytt framträtt, men folken känner dem ej. Vardagsmänniskan godtar inte talet om under, utförda av våra Mästare och vill inte lyssna på dem som vill förklara förloppet vid framställandet av dessa under, beskriva dem med vetenskapligt godtagbar instruktion, som ger bevis för dess sanningshalt. Under är inte längre det namnet anger, när förklaring avges. Om vi lämnar åsido vår skepsis och avstår från oberättigad kritik eller blint förnekande, kan vi alla lära utföra samma ting. Kristus har själv sagt: "Vad jag gör skall ock I kunna göra och mera därtill.."

Våra Mästare, som behärskar naturens skaparkrafter, utför ständigt samma ting som Kristus utförde. För den som är öppen för denna sanning finns många vägar att nå dem. Ett reningens bad måste dock först genomgå. Villighet att acceptera vad man hör och ser är nästa villkor. Men blott det ska godtas som efter noggrann prövning visar sig hålla måttet. Man må lära särskilja mellan att pröva och att förneka. Viljekraft, kärlek, längtan efter kunskap, som vinnes genom rätta studier, allt bidrar till att öppna dörrarna till den värld, där våra Mästare lever sitt liv under så helt olika betingelser jämförda med våra, men som vi kan lära känna, om vår villighet att uppfylla villkoren förefinns.

I de omvälvningar vår värld nu går till mötes, är den uppgift som tilldelats dessa andemakter av gigantiskt slag. Den tredskande mänskligheten ska ledas på rätta vägar för att så många som möjligt må uppnå det nya plan, som hädanefter ska vara deras utvecklingsrum. Många ting ska läras och våra Mästare har till sitt förfogande en stor skara medarbetare såväl bland väsen av andligt slag som bland jordens människor, vilka sistnämnda som pionjärer nått upp till astralplanet.

Genom lidande ska anden väckas i människan, ty så befrias hon från den tyngande materien på lägsta planet. Lidandet väcker till besinning och öppnar deras ögon för högre värden i tillvaron. Lucifers makt är berövad honom, men i människosinnet lever ännu kvar minnet av den njutning han bereder, de saknar honom och längtar tillbaka till det lustbetonade i det han gav. De ger sig hän åt hoppet att ingen skada ska följa på livligt bruk av de glädjämnen han hade att bjuda. För sent får mången upp sina ögon för faran som hotar, men Guds kärlek, som skänkt människan hennes fria

vilja, ska finna de medel som leder till en sann omvändelse i rätt tid.

Den dag jordens alla folk, de som är kallade därtill, har uppnått det astrala planet, kommer våra Mästare utan motstånd att inta sin plats bland människoskarorna, och de ska leva i deras starka vibrationer och höja sig till deras nivå. De vill vara allas bröder, må var och en handla så att han blir värd att kalla sig vid detta namn.

VÄRLDEN I KRIG

Året går mot sitt slut. Vad har vi uträttat under det gångna? Och vad väntar det kommande av oss? Nöjda kan vi inte vara, strid och kiv utmärker alla länders samliv och nu står vi dessutom inför en kris i vår oljeförsörjning, som tycks drabba alla.

Hur är det möjligt att ett litet land, inte större än ett landskap i vårt eget kan bli upphov till en förödelse, som slår ner över alla folk? När det judiska folket på Kristi tid skulle bedömas av sina romerska erövrare, var de eniga om att detta folk ingalunda kunde behandlas som andra nyförvärvade besittningars. Trotsiga, spetska och hårdnackade följde de sina egna syften, lade ner vapnen, som sattes i deras händer, när de fann för gott, eller när deras gud befallde dem och det var vid sabbatens inträde. Roms tålmod tröt och så blev de bestraffade, i förskingring sändes de ut.

Över all världen har de sedan spritts ut, alltid bibehållande sina vanor hur motsträvt detta än låtit sig göras i de nya hemländerna. Inga förföljelser eller förvisningar har rubbat deras krav på självbestämmanderätt. Det hat som tid efter annan blossat upp mot dem och lett till svåra massakrer har endast gjort dem mera härdade.

Nu har de samlats på nytt i sitt forna rike, dock blott en bråkdel av dem, de flesta är ännu kvar i sin förskingring. De som nu kämpar sin hårda kamp för att behålla sin nyerövrade areal utgör syntesen av hela folket, de representerar dem alla.

Jahve är enligt folkets begrepp fortfarande deras gud, även om de ger honom andra namn. Ännu tror de att han har makt att ge dem det de begär, makt över sina fiender, bestämmanderätt över genom krig nyförvärvade delar av grannarnas territorium. Den tanken får emellertid ej äga bestånd. Förr än de lämnat tillbaka det de orättmätigt erövrat, kan de omöjligt nå den fred de eftersträvar. När de lärt sig se grannfolken som sina bröder och behandlar dem därefter, kan fred vinnas. De vet det, men kämpar emot. De suveräna staterna vet det, alla vet det, men de som lovat understödja deras krav tvekar och söker finna försvar för sin inställning.

Men de får ge vika. Judarna har ingenting annat att göra än ge sig, ju förr dess hellre. Uppskov förvärrar endast förhållandet. Det finns ett moraliskt: du måste, det budet kan inte kringgås. Deras gud kan inte finna ett giltigt motiv för ett längre gående trots. Förhalning, utnötning av motståndarnas uthållighet innebär ingen vinst för dem. Skotten kommer att smälla på nytt, kriget blossar upp i förnyad intensitet med krigsfångar som torteras, strid med död i följe. Intill dess krafterna sviker, viljan sviktar och önskan inställer sig att ta emot det fredsanbud som föreläggs av dem, som en gång återskänkte judiska folket deras land.

Detta krig är inte likt andra. Ett krig som utkämpas på en liten handsbredd av jordens stora yta, så liten att den tappas bort bland omgivande stater. Men det är den yta som tilldelats dem, de har att

vara nöjda med den. Trots allt är detta ett krig där all världens stater tvingas delta, mäktiga eller små och obetydliga. Varje land har sin börda att bära i denna strid, lidande för alla blir dess verkan. Ingen kan säga: detta kommer inte mig vid. Årtionden av vietnamesiska strider kunde lejonparten av jordens folk ställa sig utanför, så inte här. Detta lilla folks osämja med grannarna sprider sin verkan ut till varje mänskligt sinne, upprör alla vilken part sympatierna än gäller. Osäkerhet vållar det, hälsorisk och även dödsfara för utomstående.

Detta är ett allas krig mot alla. När fred en dag slutits står vi ovisst inför frågan vad som vunnits. Ingenting blir svaret, ingenting kan vinnas genom gränsdragningar med bevakande trupper från ett urval ur världens samlade stater, FN-trupperna.

Ett folk som måste stå under polisbeskydd är inte ett fritt folk, och dock kan aldrig de skyddande trupperna tänkas bli befriade från sitt uppdrag. Utan den bevakningen kan det judiska folket aldrig leva i lugn på grund av den ovilja som utsätts i arabens sinne. Så har de den dagen trots allt inte fått fred.

Från Mellanösterns länder har all civilisation utgått, som vår värld berömmar sig av. Där har alla religioner av högre värde skapats fram, allt filosofiskt tänkande utgått, alla kulturer har där sitt ursprung, allt vad jorden har att framvisa av människovärde. Vad blir människans reaktion inför ett sådant erkännande? Hennes tanke vid självkritiskt efterforskande av varje lands insats i världens ödesutformning blir kanske: må all världens fåfänglighet förgå, störta ned i glömskans brunn, förgöras, utrotas, bli till stoff att brännas upp.

Så kommer också att ske.

Och det hittills okända, som framträder ur det förintade, ska bli en ny himmel och en ny jord. Det som så växer fram ur förstörelsen blir det renade, det förnyade. En bättre mänsklighet ersättande den nedstörtade. Den ska bygga sin värld på erfarenheten att broderkärlek är livets enda svar på frågan hur släktet ska utvecklas mot något bättre. Kärlek till allt liv blir parollen att leva efter.

En ny värld är beredd att ta emot oss, ett renat människosläkte är danat. Den som ser djupare har erfarit det, den som läser rätt ur livets uppslagna bok, den som i naturen kan spåra lagen för allt levande och vet att dricka av Sanningens eviga källflöden, han har förnummit att tiden är inne.

Fridens rike är här, vi har bara att förbereda oss på ett mottagande.

Höga andemakter väntar på att få låta sista basunstöten ljuda från länderna mellan Euftrat och Tigris. Den ska ringa in det nya.

Lyssna och hör, det tonar redan en klang mellan bergen.

VISA ORD:

KRISHNA I BHAGAVAD-GITA:

Låt seger och nederlag vara såsom ett, sönderspräng karmas fjätt-rar och lösgör dig från dess herravälde.

Den som är herre över sina sinnen är i besittning av andlig kunskap.

Sök sanningen och sedan du funnit den skall du aldrig mer falla i villfarelse.

Den som i allt ser enheten, förnimmar det gudomliga i alla ting.